

CO JE ŠTĚSTÍ

Adriana Jirkovská

KKNIHY.CZ

Co je štěstí

Adriana Jirkovská

1. vydání

vydáno v říjnu 2016 jako 37. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-88061-96-0 (epub)

ISBN 978-80-88061-97-7 (mobi)

ISBN 978-80-88061-98-4 (pdf)

CO JE ŠTĚSTÍ

Adriana Jirkovská

ÚVOD

Každý v životě hledáme něco jiného a každého dělá šťastným něco jiného. Někdo to najde brzy a někdo hledá celý svůj život. Někdo to ani nevidí, i když to má přímo před sebou a uvědomí si to, až když to ztratí a je pozdě.

Co je důležitější kariéra nebo rodina? Peníze nebo štěstí? Láska nebo přátelství? Na to bude hrdinka této knížky hledat odpovědi. Co právě ji udělá šťastnou a bez čeho nemůže žít, to se dozvíte na dalších stránkách.

Doufám, že se vám její příběh bude líbit, a že vám třeba i pomůže uvědomit si, co je důležité právě pro Vás.

Přeji hezké čtení

S láskou

Adriana Jirkovská

Věnování

Mojí rodině (I té co už se mnou není).

Všechny vás miluji, i když vám to asi neříkám tak často, jak bych měla.

1.KAPITOLA – NAROZENINOVÝ SILVESTR

Tik tak, tik tak. Vteřinová ručička na nástěnných hodinách obíhala pořád dokola a ta minutová se pomalu blížila ke dvanáctce, jejich tikání teď byl jediný zvuk, který se rozléhal prázdným bytem. Za pár minut odbije půlnoc a začne Nový rok. Všude si budou lidé připíjet a přát hodně štěstí do nového roku, jak to o Silvestra bývá.

Stejně jako ostatní i Ema seděla ve svém křesle a s připravenou sklenkou šampaňského a čekala na půlnoc. Pro ni to ale nebyl jenom začátek nového roku, ale také její narozeniny. Dokázala si tedy živě představit, jak se asi cítí ti, kdo se například narodili na Štědrý den. Byla na tom podobně. Všichni si přáli do nového roku a málokdo si vzpomněl, že má narozeniny. Za pár minut jí dokonce bude pětadvacet a ona to oslaví sama se sebou.

V duchu odpočítávala poslední vteřiny roku a pozvedla sklenku. Za oknem vybuchovaly barevné ohňostroje a zvenčí byly slyšet hlasy plné veselí. „Všechno nejlepší k narozeninám“, popřála si a napila se šampaňského. Vychutnávala si jeho chuť v ústech a usoudila, že vybrala dobře. Už si chtěla nalít další skleničku, když jí zazvonil telefon. Předem už věděla, kdo volá, ani se neobtěžovala podívat na display a zvedla příchozí hovor.

„Ahoj mami.“

„Ahoj zlatíčko, všechno nejlepší do Nového roku a hlavně všechno nejlepší k tvým narozeninám.“

„Děkuju, máte se dobře?“

„Jistě drahoušku a co ty, jsi s kamarády, bavíš se?“

„Ano mami, jsem v pohodě, vážně. Také vám přeji vše nejlepší do Nového roku, ale už musím končit. Pozdravuj všechny.“ Ukončila Ema hovor dřív, než se mohla vyptávat dál a zjistila by, že je její dcera dokonalá lhářka.

Ema sice lhala, ale říkala si, že to bylo pro dobrou věc a to se snad dá odpustit. Nechtěla, aby si o ní matka dělala starosti. I když se zrovna teď cítila sama víc, než kdy jindy. Do klína jí skočil její úžasný britský modrý kocour, kterého pojmenovala Merlin, podle slavného čaroděje z artušovských

legend. Merlin se jí v klíně stočil do klubíčka a spokojeně vrátil, když ho Ema drbala za ušima. Pořádila si ho před dvěma lety, když se odstěhovala od rodičů, aby nebyla úplně sama. První dny to bylo skvělé, konečně odešla od rodičů, pryč od otcových komentářů, jenže po pár dnech se začala cítit podivně smutně a osaměle. Nikdy vlastně nebyla takhle sama. Tak si pořádila kočku a později si dala i inzerát na spolubydlící, kterou se nakonec stala její kamarádka ze školy. Z roztomilého koťátka se z něj stal pořádný mohutný kocour a její věrný společník ve chvílích samoty.

Na chvíli ho přestala drbat, aby si mohla dolít sklenku. Bez spolubydlící, se kterou tu bydlela ty dva roky co tu je, byt působil prázdným tichým a až moc klidným dojmem večer i trochu strašidelným, takže Ema vnímala každický zvuk.

Emina kamarádka a zároveň spolubydlící Sára byla živel. Na první pohled to prozrazovaly její ohnivé vlasy. Byla o něco vyšší zrzka s postavou modelky. Všude jí bylo plno. Teď zrovna řádila s pár kamarády někde na horách. Byla prostě velmi společenský typ. Kdyby tu byla, určitě by vymyslela něco, čím by Emu rozesmála a zlepšila jí náladu.

Ema byla jejím úplným opakem. Její tmavě hnědé vlasy byly skoro černé a se svou výškou, necelými sto šedesáti centimetry, by jako modelka zcela jistě neobstála. A i když se skoro pořád směla, propadala občas chmurným myšlenkám. Nejdůležitějším rozdílem potom bylo to, že Ema moc do společnosti nechodila. Občas si zašla do kina nebo do divadla, ale nikdy by nemohla být středem pozornosti jako Sára, to by snad ani nepřežila, ale stejně jí to občas trochu záviděla. Přesto všechno si byly blízké jako sestry.

Sára je jedináček, zato Ema má bratra, o dvě minuty mladšího. S Filipem si jako dvojčata většinou jsou hodně blízcí. Stejně jako Sára byl někde s kamarády na horách a pozítří budou mít den jenom pro sebe a budou slavit. Tušila, že mu mamka volala hned potom, co domluvila s ní. No a potom co spolu dotelefonují, zavolá Filip zase jí. Taková je jejich tradice. Jen na to pomyslela a už jí zvonil telefon. Volal samozřejmě Filip. Byl to takový jejich rituál, od doby kdy byli malí, a přáli si přesně o půlnoci, uplynulo už pár let a teď si vždy popřejí po telefonu, když nejsou spolu.

„Čus ségra, tak jak je? Je to hrozný slavit narožky v tak významnej den.“

Zněl vesele a skoro by na něm nepoznala, že něco pil. Skoro nikdy na něm nepoznala, že něco pil, pokud ovšem nepřebral a byl opravdu opilý. V pozadí potom Ema slyšela hluk okolní oslavy.

„No jo, ale ty si to stejně užiješ jako vždycky.“

„To si piš, že jo, na mail jsem ti poslal pár fotek, ale co ty. Jsi v pohodě?“

„V pohodě, vážně, neskutečně se s Merlinem bavíme.“

Jenom to dořkla, uvědomila si, že brácha jí to neuvěří. Ani sama sobě nezněla zrovna přesvědčivě, když to říkala.

„Dobře, budu předstírat, že ti věřím. Tak všechno nejlepší.“

„Tobě taky, těším se, až se uvidíme.“

„Já též, tak se měj.“

„Ahoj zítra.“

Rozloučila se s bratrem a odložila telefon. Dneska už ho potřebovat nebude.

Přešla k oknu a pozorovala ještě pár zbývajících ohňostrojů, které vybuchovali všude venku. Na nebi se střídali nejrůznější barvy a ozařovali jinak temnou oblohu. Byla to úžasná podívaná, kterou měla Ema odmalička moc ráda. Sama si ale troufala akorát tak zapálit prskavku. Takovouhle podívanou by totiž měli dělat jenom odborníci, kteří z toho dokážou udělat působivý zážitek. Ona sama byla ráda, že zvládne alespoň tu prskavku.

Nakonec i ohňostroje skončili. Na hodinách svítila jedna hodina ráno. Ema už byla docela unavená, a zatímco všude jinde zábava ještě pokračovala, ona šla spát. Čím dřív usne, tím dřív bude další den. Dlouho nemohla usnout, převalovala se a jenom nad něčím neustále přemýšlela.

V Krkonošských horách

Filip Král se opravdu skvěle bavil, jako vždy. Měl dovolenou a hodlal jí celou trávit na sjezdovce plné sněhu. Stal se z toho každoroční rituál, od jeho osmnácti takhle s kamarády vyráží na pět dní na svahy (bylo jedno na jakých horách a letos to vyhráli Krkonoše) a slaví společně Silvestra i narozeniny,

i když si na ně nikdo nevzpomene. V hotelové recepci dokonce potkal sestřinu spolubydlící Sáru, která se sem přijela také bavit se svojí partou přátel.

Počasi jim opravdu přálo a jezdilo se opravdu skvěle. Bylo tu velké množství lidí na lyžích i snowboardech. Překvapivě hodně lidí mělo nápad strávit Silvestra na horách. Filip dával přednost snowboardu.

Při jednom sjezdu se jen tak tak zastavil před jiným snowboardistou, zastavil tak prudce, že všude létal sníh. V tom snowboardistovi nakonec poznal sestřinu spolubydlící Sáru. Na očích měla lyžařské brýle a z pod teplé čepice jí vykukovaly její dlouhé vlasy. Vypadala trochu zaraženě a vystrašeně. Zjevně neměla daleko ke zhroucení.

„Co se stalo, málem jsem tě srazil.“ Snažil se nasadit opravdu vstřícný tón.

„To ten sníh, nějak mi vlétl do obličeje a já musela zastavit. Omlouvám se.“

„To nic, já se taky omlouvám, určitě jsem tě vyděsil. Co takhle zajít na čaj, ohřát se?“

„Děkuju, půjdu moc ráda, dneska už mě na ježdění přešla chuť.“

Šli spolu na čaj do stylové hotelové restaurace a najednou se přistihl, že se na ní dívá jinak než jenom na sestřinu spolubydlící. Nikdy se na ní vlastně ani pořádně nepodíval, očividně. Setkali se jenom párkrát a během jejich setkání jí zjevně nevěnoval dost pozornosti. Teď ho zaujaly hlavně ty její rudé vlasy, když si sundala čepici a rozpustila si je. Byly jako ohnivé plameny. Nejvíc se mu líbilo, jak se směje jeho vtipům a měli toho hodně společného.

V restauraci byla příjemná atmosféra. Čaj je zahrál zevnitř a jinak teplo obstarával krb, ve kterém praskalo hořící dřevo. Seděli spolu poměrně dlouho, odešli spolu dokonce na večeři a potom do společenské místnosti. Povídali si spolu až do večera.

Další den si z něho kamarádi dělali legraci. Utahovali si z něj, že je pořád myšlenkami jinde. Chtěl navíc zase vidět Sáru. Když s ní nebyl, tak o ní alespoň neustále mluvil. Se Sárou se mu moc dobře povídalo. Překvapilo ho,

že je sportovně založená, když vypadala jako modelka. Taky ho překvapilo, když mu řekla, že je vlastně květinářka. Tolik toho o ní ještě nevěděl.

Silvestrovské oslavy v hotelu byly opravdu velkolepé. Dávali si na nich každý rok záležet. Ve vyklizené restauraci byl připravený DJ s muzikou, nebo kdo chtěl, mohl se dívat ve společenské místnosti na zábavný pořad na obrovské plasmové televizi a celý večer tu byli obložené stoly a na půlnoc připravený přípitek.

Filip zase nějakou náhodou potkal Sáru, náhodou o sebe poslední dobou neustále zakopávali a vůbec se nedomlouvali a nakonec slavili Silvestrovský večer společně. Bavili se společně i se svými přáteli. Báječně si užívali.

Pár vteřin před půlnocí začal někdo odpočítávat vteřiny a všichni si stoupnuli se sklenicemi šampaňského, které rozdala obsluha. Potom si všichni přáli a jak to bývá, lidé se rozdělili na páry, které si měli věnovat novoroční polibek. Venku bylo slyšet bouchání ohňostrojů a přitom se všechno jakoby zastavilo.

Filipa vyvedlo z míry, když se Sárrou stáli a přáli si všechno nejlepší do Nového roku. Ani nevěděli jak, stáli proti sobě a vnímali ten výjimečný okamžik. Filip si říkal, že tradice se nemají porušovat a pak už vůbec nemyslel, naklonil se k Sáře a políbil jí.

Měl to být jenom obyčejný krátký novoroční polibek. Jenomže to dopadlo úplně jinak, ani si nepamatoval, kdy se naposledy s někým takhle políbil. Jako by jím projela elektrická vlna a všechno kolem se zastavilo. Nikdy ho polibek tolik nerozhodil a navíc mu hned potom zmizela. Trvalo mu několik minut, než se z toho vzpamatoval. K návratu na zem mu pomohl i matčin telefonát. Hned potom zavolał svojí sestře-dvojčeti, která zcela jistě byla doma sama. Nějak se mu nepodařilo přemluvit jí, aby jela s ním a Sáře zřejmě taky ne. Věděl, že je jeho sestra dost uzavřená a samotářská, ale přál jí, aby si život užívala a něco zažila. Jako on. Hned potom si znovu přehrával poslední okamžiky a chtěl zjistit, co ten polibek vlastně znamenal, jenomže Sára nebyla k nalezení a vlastně ani neznal číslo jejího pokoje. Nezbývalo mu nic jiného, než se zaměstnat něčím jiným, například jít konečně spát.

Sára zatím na pokoji nemohla přijít na to, jak jí proboha napadlo se líbat s bratrem svojí kamarádky a spolubydlící v jedné osobě? Nedalo se popřít, že je to vážně pěkný chlap, ale jak se k sobě budou chovat, až se uvidí a že to je díky Emě zcela jisté, že se uvidí. Kdyby to bylo tak, že se už nikdy neuvidí, ale jak přestojí trapné setkání? Přitom si s takovými věcmi nikdy nedělala starosti. Jeden polibek sem nebo tam, ani nepočítala, kolik kluků políbila a hned na ně zapoměla, ale co udělá s tímhle. Věděla od Emy, že to není zrovna vzor všech ctností a s žádnou mu to moc dlouho nevydrží. Navíc jako policajt měl nejenom nebezpečné povolání, ale také nedostatek volného času a pokud ho měl, tak ho většinou trávil v posilovně nebo s přáteli a známými na jednu noc nebo nejdéle na týden. S takovým si teď rozhodně nechce nic začínat. Vždyť ani ona sama zrovna nestojí o nějaký vztah, vůbec ne o nějaký lehkovážný, s tím už skončila.

Budou si to muset nějak vyjasnit. Hlavně už dneska se vrací domů. Tím se to snad všechno uklidní a samo vyřeší. Nebo taky ne.

2.KAPITOLA - VŠECHNO NEJLEPŠÍ A ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK

Ema spala jenom pár hodin, když jí vzbudil příchod její spolubydlící. Sice se snažila být opravdu potichu, ale moc se jí to nedařilo. Zvlášť když vržou dveře od skříněk a tak dále. Navíc bylo asi půl hodiny před polednem a Ema by už i tak nemohla dál spát. Už nějakou chvíli se jenom tak převalovala ze strany na stranu, takže se nedalo úplně stoprocentně říct, že jí vzbudila zrovna Sára. Ema se tedy vymotala z peřiny, oblékla se a šla svou kamarádku uvítat.

„Jéj čauky, já tě vzbudila? Tak to se moc omlouvám. Přeju ti všechno nejlepší do Nového roku.“ Švitořila Sára vesele a vypadala svěže, že by nikdo nepoznal, že včerejší noc oslavovala a bavila se až do rána.

„Taky ti přeju Šťastný Nový rok a stejně už je hodně hodin a nemohla jsem spát. A prozrad' mi, jak to děláš, že vypadáš po prohýřené noci tak svěže.“

„To nepovím, to je státní tajemství.“ Zasmála se Sára a zmizela v koupelně.

Potom se usadily v obýváku s dvěma hrnký čerstvé kávy a Ema od Sáry vyzvíдалa, jak se měla na horách. Nemusela jí k tomu moc povzbuzovat. Sára

se většinou velmi rychle rozpovídala a potom nevěděla kdy skončit. Emě to vůbec nevadilo, ráda kamarádku poslouchala, protože většinou měla zábavné historky a uměla je skvěle vyprávět. Ema tak trochu žila i ze zážitků své kamarádky. Sára dokázala vést monolog třeba i hodinu v kuse. No a týden na horách, to musela mít Sára zážitků dost na celý zbytek dne.

„Takže ses jako obvykle dobře bavila.“

„To jo klidně bych si to tam prodloužila, byla tam super parta a domluvili jsme se na příští rok, škoda, že si nejela.“

„Vždyť víš, že nelyžuju a jak jsi říkala, byli jste na sjezdovce docela dost.“

„Hmm, máš pravdu a sama by ses na pokoji nudila. Tak můžeme vymyslet něco jiného, vždyť jsi měla narozky ne?“

„Ty oslavíme zítra. Sejdu se s bráchou a potom můžeme udělat nějakou menší oslavu pro nás dvě. S rodiči to potom oslavíme o víkendu.“

„Kdyby to bylo na mě, vyrazila bych slavit někam do klubu, ale na to ty nejsi. Pamatuju si, když jsme někam šly, že jsi byla ráda, když jsme odcházely.“

„Prostě mi to nějak neseď.“

„Vždyť to nevadí, ale měla by sis trošku víc užívat. A už to nebudeme rozebírat, jestli chceš jenom malou oslavu, pozvi bráchu a oslavíme to jenom my tři.“

„Tak jo, zeptám se ho, jestli bude mít čas.“

„Fajn, já zatím dojdu ještě něco nakoupit, abychom měli něco dobrého, myslím, že tady skoro nic není.“

„To jo, myslím, že naše zásoby už jsou na hraně.“

„Takže nákupy, co může být lepšího?“

„No a dneska budeme jenom relaxovat a odpočívat. Za pár dní už nám zase začíná pracovní rutina.“

„S tím nemůžu nic než souhlasit. Můžeme si třeba zavolat pro pizzu a pustit si nějaký oddechový film.“

„Určitě, ty máš prostě skvělé nápady.“

„To mám a určitě bys mě za nikoho jiného nevyměnila, ne?“

„Jak tě to napadlo, vždyť jsi jako moje sestra.“

„No jenom tak. Já bych tě taky nevyměnila, i když mě někdy trochu štveš.“

„Vážně? Kdy jestli se smím ptát.“

Dál se už jenom přemýšlely nad tím, kdy se třeba na sebe naštvaly nebo se hodně pohádaly a vyšlo jim, že vlastně skoro nikdy. Zbytek dne si užily, nic nedělaly a jenom lenošily.

Druhý den se Ema vzbudila velmi brzy. Měla ještě hodně času, než bude muset vyrazit na schůzku s bratrem. Uvařila si čaj, pustila zprávy a zjišťovala, jaká je venku zima. Posledních pár dní hrozně mrzlo. Podle předpovědi bylo venku mínus patnáct stupňů, takže se bude muset pořádně obléknout.

Asi tři čtvrtě hodiny předem se už Ema oblékla, nezapomněla na teplé boty a bundu, čepici, šálu a rukavice a vyrazila ven. Do města šla pěšky. Řidičák si dělat nehodlala, raději chodila pěšky. I když dneska by dala přednost pěkně vyhřátému autu. Mráz jí totiž štípal do tváří a nějakým způsobem se dostal i skrz její oblečení a byla jí zima.

Konečně dorazila do kavárny, kde bylo útulně a teplo. Usadila se ke stolu a svlékla si bundu. Sundala si i čepici a ostatní věci. Měla tuhle kavárnu ráda, bylo to tu hezky zařízené. Měkká křesla a dřevěné stolky. Všechno laděné do žlutooranžové barvy. U prodejního pultu si mohla vybrat z nabídky sladkostí anebo z nápojového lístku jednu z mnoha druhů výborné kávy.

Byla tu brzy, vždycky byla radši někde dřív než aby přišla pozdě, to měla po mamče. Naopak její bratr měl všechno na háku a velmi často se mu stávalo, že chodil pozdě. Akorát svojí práci bral dost vážně a na směny chodil včas. Proto si ještě nic neobjednávala a čekala s tím, až dorazí Filip.

Ten dorazil výjimečně brzy, přesně na čas. Vstoupil do dveří kavárny a pohledem přejížděl po kolem sedících lidech, aby našel svou sestřičku. Ta seděla u jednoho stolu u okna a čekala na něj. Přišel k ní a ona se zvedla ze židle. Objali se a dal jí pusku na tvář. Ema se přitom musela stoupnout na špičky, protože byl asi o dvě hlavy vyšší než ona. Potom si teprve svlékl bundu a přisedl si k ní.

„Ahojky, už sis něco objednala?“

„Ne ještě ne, čekala jsem s tím na tebe. Co se to s tebou stalo, že jsi tak dochvilný?“

„No, asi už stárnu.“ Odpověděl a teatrálně si povzdechl a upřel na sestru svoje jasně modré oči.

„Tomu nevěřím, že by můj bratříček konečně dospěl?“

„Zřejmě, ale nebuď si tím tak úplně jistá, podle některých studií jsou i dospělí chlapi jako malý kluci.“

„Vždyť já vím a u tebe se ani nedá čekat nic jiného. Jenom jsi nás všechny překvapil, když ses dal na policejní dráhu.“

„Každý kluk chce být buď voják, hasič nebo aspoň polda. Takže to bylo buď anebo.“

„Jasně, hlavně, že tě to baví.“

„To jo.“

„A jak sis to užil na horách?“

„Jo, bylo to super, fakt o hodně přicházíš, kdy se nechceš naučit na lyžích nebo na snowboardu.“

„A mít pořád něco zlomeného? Ne, pěkně děkuju.“

„Ale prosím tě.“

„Přece si pamatuješ jaký je můj vztah ke sportům.“

„To teda jo.“ Zasmál se Filip při nějaké vtipné vzpomínce. „Možná je na čase s tím něco udělat, ne?“

„Ne díky, raději všechno sportování nechám na tobě a Sáře.“

Do kavárny zrovna vešla nějaká docela mladá maminka s dvěma malými dětmi a Eminy myšlenky odlétly úplně někam jinam. Probralo jí až to, když jí bratr štípnul do ruky, kterou měla volně položenou na stole.

„C-co je?“

„Jsi v pohodě? Jsi nějak mimo, nejsi ve své kůži, nebo jak bych to popsal a hlavně, vůbec mě neposloucháš.“

„To nic není.“

„Nekecej, znám tě až moc dobře na to, abych poznal, že tě něco trápí. NO tak. Máš už domluvenou tu schůzku u doktora, je to ono? A máš z toho strach? Jestli jo, tak já půjdu s tebou.“

„Prosím tě, co bys dělal u gynekologa? Zvládnou to sama. Skoro na to nemyslím, ale teď se mi to jenom připomnělo, protože se to blíží.“

„Tak dobře, ale kdybys potřebovala, řekni a půjdu s tebou.“

„Jistě a změňme už téma. Byl jsi už u rodičů?“

„Byl jsem tam, než jsem odjel na hory a půjdu tam stejně jako ty až o víkendu. Proč se ptáš?“

„Já jenom, jestli jsou rodiče v pohodě.“

„Jo jsou, už jsou to ale dva roky, a sice to trvalo, ale snad si zvykli, že jsme pryč.“

„To je dobře, aspoň se tolik nehádají kvůli mně.“

„Co to prosím tě...“

„Neřeš to, prostě je to tak lepší. Vždyť víš, že jsem s tátou moc nevycházela.“

„Vím, ale netušil jsem, že to byl důvod, proč jsi odešla.“

„Byl to hlavní důvod, ale to už je teď jedno. Jenom jsem se bála, že až tam budou sami, tak se třeba budou hádat ještě víc, nebo naopak spolu nebudou tak často a odcizí se. A moc často tam nechodím.“

„Nevím, připadali mi docela v pohodě.“ Prohrábl si rukou krátké hnědé vlasy.

„To jsem si oddychla.“

„S tím si nedělej starosti Emi, mamka tatku srovná.“

„Vždyť já vím.“

„Tak už na to přestaň myslet a hlavně se nenervuj.“

„Budu se snažit.“

„A vážně, kdybys něco potřebovala, dej mi vědět.“

„Ano mami. Nebudu ale s tebou probírat třeba problémy s chlapama, nebo bys měl zájem o nějaké moje historky?“

„Ne-ne díky, radši o tom nechci nic vědět. Ale ty mi s mými problémy s holkami pomůžeš ne?“

„Přeci bych tě v tom nenechala. Ještě jsi s tou Terezou nebo Táňou nebo jak se jmenovala?“

„Ne už dávno ne. Vždyť víš, že mi to nikdy déle než týden nevydrží. Nejlíp jedna noc a dost.“

„Mohlo mě to napadnout. Jeden jako druhý. Jenom si užívat a nevázat se.“

„Au, to bolelo.“ řekl Filip a zatvářil se ublíženě.

„A není to pravda? Vždyť ses sám přiznal.“

„Dobrá, vzdávám se, možná je to tím, že jsem ještě nepotkal tu pravou, která by byla tak úžasná jako moje skvělá sestřička.“

„Ale jdi!“ Usmála se na něj Ema. „Měl bys ještě čas? Sára mi chce udělat radost a uspořádat takovou malou oslavu. Bylo by blbý, kdybychom tam byly jenom mi dvě, nepůjdeš taky?“

„No nevím, dvě na jednoho? To zní jako přesila. Ale půjdu.“

„To jsem ráda, doufám, že máš alespoň ještě pár historek, no i když myslím, že tě Sára moc nepustí slovu.“

„Nevadí. Co bych neudělal pro svojí sestřičku.“

„Díky.“

„Není zač. Asi bychom už měli jít.“

„Jo, zaplatíme a půjdeme.“

Filip zavolal na servírku a zaplatil. Potom si vzali svoje věci a vyšli ven z kavárny. Venku zase sněžilo a Ema byla ráda, že je tu brácha autem a nemusela tak jít znovu pěšky. Autem byli u Emy doma za pět minut. Sára už se vrátila z nákupu a slavnostně upravila stůl. Na něj dala něco sladkého, slaného, skleničky a lahev šampaňského na přípitek. Stačila ještě zapálit svíčky na dortu, když v zámku zarachotil klíč a vešla Ema se svým bratrem.

„Všechno nejlepší,“ vesele vykřikla a objala svojí kamarádku. „Nesmíme taky zapomenout na tvého bratra, který si na nás udělal čas.“ Přešla k Filipovi, objala ho a také mu popřála všechno nejlepší k narozeninám. Ema tomu nemohla uvěřit. Sára si s tím dala takovou práci. Když to řekla nahlas, tak se jí dostalo odpovědi: od čeho by jinak byli kamarádky? Potom Ema musela sfouknout svíčky na dortu a rozkrájet ho. Každému nandala na talířek kousek dortu a Filipa pověřily dívky otevřením šampaňského. Filip lahev opatrně vzal do ruky a oddělal zátku. Ema mu hned podala skleničky, aby

mohl nalít šampaňské a naštěstí se nic nevytilo a poté jako jediný chlap v místnosti pronesl přípitek.

„Hodně zdraví, štěstí a ať se nám všechno daří.“ Řekl Filip a všichni tři si přitukli. Skleničky o sebe krásně zazvonily.

Ema si všimla pohledů mezi bratrem a Sárrou. Byla mezi nimi chemie, ať už si toho byli vědomi nebo ne, ona to zaregistrovala. Napadlo jí, že spolu třeba něco mají, ale to by jí snad řekli, nebo ne? Taky se jí zdálo, že mají mezi s sebou nějaké tajemství, něco o čem Ema asi zatím nemá vědět, proto si toho raději přestala všimnout a zaměřila se na výborný kousek dortu na talíři.

3. KAPITOLA – ZPÁTKY NA SKOK U RODIČŮ

Ema se na návštěvu u rodičů musela psychicky připravit. Nebylo to jako třeba nutná návštěva u zubaře, ale možná něco na ten způsob. Vždycky se to snažila nějak přežít a neutrpět další šrámy na duši. Otec si vždycky našel něco, čím by jí připomněl, že je k ničemu, jak to dělal vždycky, co si pamatovala. V hlavě jí zněly jeho neustálé připomínky z dob dospívání. Tak živě jako by to bylo včera:

„Už si to zase udělala napůl. Musíš to dělat tak, aby to bylo hotový a ne jenom tak aby to bylo. To je potom odfláknutá práce. K ničemu!!!.“ To mu vadilo, jak zametala nebo že vůbec umyla nádobí. Naučila se tedy zametat zásadně tehdy, když nebyl doma.

„Zkus chvilku myslet tím, co máš na hlavě a určitě na to přijdeš.“ To jí říkal vždy, když na něco nemohla přijít sama a nešlo jí to. Nakonec se skoro do ničeho nepouštěla s tím, že jí to stejně nepůjde. Předem všechno raději vzdala a ani se neodhodlala s tím něco udělat.

„Jestli ti něco vadí tak to řekni.“ Sice to tak řekl, ale když měla svůj názor, naštvál se a ještě ho smetl jako otravného brouka. U nich doma prostě byl jenom jeho názor ten správný.

„Ty už zase jíš? Neměla by sis dávat pozor na váhu a přestat se pořád něčím cpát?“ „Copak se nechceš líbit jako ostatní holky, copak ti to je jedno?“
K jejímu vzhledu měl připomínky skoro obden.

„Co si zas vyváděla, jako bys tak mamince říkala, že jí nemáš ráda, přitom ona tě zbožňuje a udělala by pro tebe první poslední.“ Neustále jí připomínal, že toho pro svou maminku nedělá dost.

„Tak mi odpověz normálně, nechci žádný ty řečičky okolo, prostě přesně odpověz.“ Nevěděla jak mu odpovědět, aby se mu to líbilo. Jakoby mluvili každý jiným jazykem, zkrátka se nedokázali domluvit.

„Vždyť už jsi skoro dospělá, copak to nedokážeš pochopit? Chováš se jako malý dítě.“

„Jsi pořád jenom u počítače nebo knížky, nejsi nemocná?“ nebo „Kolik ti vlastně je, babičko?“

Nebo když chtěla něco říct, mít svůj názor, odpověděl jí na to: „Mlč, nechci nic slyšet. Buď zticha.“ nebo „Ty tvoje připomínky si nech pro sebe“ když chtěla upozornit na nějaký hezký film v televizi.

Jednou měla také problém kvůli zapékaným bramborům. Ještě je předtím nedělala a ptala se ho, jestli se ho může zeptat, když bude potřebovat pomoci a on odpověděl, že to přece zvládne sama. Neodhadla ale množství oleje, a když jí přišel zkontrolovat tak jí donutil brambory z plechu sundat a trochu oleje vylít. Ema v tu chvíli nemyslela a řekla něco v tom smyslu, že kdyby jí poradil, jak ho prosila tak by se to nestalo a už byl oheň na střeše. Nakonec za Emou přišel bratr zjišťovat, co se stalo, že se táta vzteká a prý se musel hodně držet, aby jí nedal facku. Tu mimochodem dostala dokonce asi v osmnácti. Nebylo jí dobře a seděla u počítače. Taťka přišel nahoru a bavily se snad o krmení psa, kdy ho Ema naposledy krmila. Když mu třikrát odpověděla, že včera sice ne, ale jinak ho krmí každý den, naposledy tedy především, dostala od něj facku ani nevěděla proč.

Z toho všeho potom mezi rodiči vznikaly hádky. Ema byla nešťastná, když slyšela jak je táta na maminku protivný a zvyšuje neustále hlas jenom kvůli ní. Maminka se jí snažila zastávat, ale otec nikdy nepřipustil jiný názor než ten svůj a neustále aniž si to třeba uvědomoval, zraňoval něčí city.

K tomu všemu byla vždycky hrozně nešikovná, zakopávala dokonce o svoje vlastní nohy. Měla dny, kdy jí zkrátka všechno padalo z ruky, na ledě každý rok nejméně pětkrát uklouzla a spadla, párkrát se jí dokonce zasekla noha v blátě, a když jí chtěla vytáhnout, tak skončila na zadku v blátě nebo šla zřejmě zamyšlená a narazila čelem do značky.

No a co teprve když jednou u snídaně prohlásil, že jí asi mrští jejím minipočítačem, protože na něm prý tráví celé dny. To bylo v dobu, kdy se pokoušela napsat něco smysluplného, jenomže bylo těžké najít inspiraci a přijít s něčím originálním, když už toho tolik přečetla, bylo vážně těžké. Z toho všeho potom vyplývalo její velmi nízké sebevědomí.

Věděla, že to nemyslel zle, ale ona byla asi moc přecitlivělá a všechno si brala až moc k srdci. Všechny ty jeho připomínky. Připadala si přitom k ničemu a neužitečná. Vždycky to vypadalo, že vůbec nic nedělá a mnohdy měla pocit, že do téhle rodiny snad ani nepatří. Ať se snažila, jak chtěla, nikdy to nebylo dost dobré. Jako by viděl jenom to špatné a dobré nikdy. Nepamatovala si, že by jí někdy pochválil. Kvůli všemu se hned rozčlilil a hned zvyšoval hlas. Ona se naučila mlčet a na nic raději neodpovídat, nedohadovala se s ním, protože věděla, že to nemá smysl. Nikdy nevzal jiný názor než ten svůj. Nedokázali najít společnou řeč, jako by ona mluvila jedním jazykem a on jiným. Byl i dost přísný, ale to mu nevyčítala, vychoval jí i bratra tak, že z nich vyrostli slušní, dobře vychovaní lidé. Věděli co je dobré a co zlé. Snažili se ve škole, aby měli dobré známky, protože to pro otce bylo to nejdůležitější. A podporoval je ve studiu, chtěl, aby z nich něco bylo.

Byl to jinak vzorný otec. Jenom se víc staral o Filipa a na Emě viděl jenom chyby, zřejmě tím, že byla holka. Mamka jí to zas vynahrazovala. S tou si mohla kdykoliv o čemkoliv popovídat, byla jako její kamarádka. Ema jí obdivovala za všechno, co dokázala. Byla prostě úžasná. Kolik toho v životě dokázala, byla prostě neuvěřitelná a Ema jí naprosto zbožňovala. Měla jí moc ráda. Bylo to alespoň vyrovnané, mamka stála při ní. Kvůli tomu se ale i několikrát chytla s otcem. Potom bylo Emě akorát huř, vyčítala si, že se kvůli ní rodiče hádají. To potom byla hrozně ráda, že má Filipa, ten jí vždycky utěšoval a zvedal jí náladu. A byl v tom vážně dobrý.

V takových chvílích byla hrozně ráda, že ho má. Samozřejmě, že jí občas lezl na nervy a párkrát si vjeli do vlasů, ale vždycky si to urovnali a bylo všechno zase tak, jak má být. Někdy si říkala, že neví, co by bez něho dělala. Dávali na sebe vzájemně pozor a pomáhali si, když to jeden z nich potřeboval. Jinak si nebyli moc podobní. Filip byl spíš povahou jako Sára. Byl živý, společenský, zábavný a zapadl do každé společnosti, do které přišel. Jediné co mu vyčítala, byli jeho velice krátké známosti. Nikdy s žádnou dlouho nevydržel. Nejraději měl známosti na jednu noc, což Ema z hloubky duše

odsuzovala a snažila se ho přivést na lepší cestu. Vysvětlit mu, že to jde i jinak. Netušila jestli teď někoho má a po té malé oslavě nemohla pustit z hlavy, že si možná něco začal se Sárrou. Jenom doufala, jestli je to pravda, aby to nějakým způsobem nezkažil. Na to měla jeho i Sárrou moc ráda a doufala v to, že jestli jsou spolu, tak jim to třeba konečně vyjde. Prála jim to a doufala, že se brzy dozví, jak to s nimi vlastně je. Měla by radost za ně za oba.

Teď stála před domem, kde vyrůstala a čekala na bratra, aby přišli k rodičům společně. Byla jí sice trochu zima, ale nějak to teď nevnímala. Třásla se trochu zimou, ale také nervozitou. Nebyla tu nejméně tři týdny a přemýšlela, co by zas mohl otec mít proti ní. Jak byla tak zamyšlená, ani si nevšimla, že už bratr dorazil, zaparkoval a došel až k ní.

Filip sestře položil ruku na rameno a ta s sebou trhla, zřejmě byla myšlenkami jinde a nevšimla si ho.

Ema se na něj otočila. „Panebože, tys mě ale vylekal.“

„Omlouvám se ti, to jsem opravdu nechtěl.“

„To nic, asi jsem se zamyslela a nevnímala jsem.“

„No jo, ty jsi náš malý snílek nebo malý strašpytel? Pořád se nemůžu rozhodnout.“

„Ha – ha. A ty jsi zase náš vtipálek. Tak pojď, už si určitě říkají, kde jsme tak dlouho.“ Odpověděla na to Rebecca a zahleděla se na známý dům. Bílá omítka, hnědá okna s květinami v truhlících. K tomu ještě malá zahrádka vedle domu, kde mamka pěstovala kytičky a i pár bylinek. Za plotem štěkal jejich hlídací pes, velká chlupatá Tibetská doga Max. Ten, když přišli blíž, začal vrtět ocasem, protože je poznal.

Filip měl už v ruce klíče a odemkl vstupní bránu. Max je přivítal a šel s nimi podél cesty až k domovním dveřím. Ty se vzápětí otevřely a stála v nich jejich mamka s širokým úsměvem ve tváři. Vypadala pořád stejně, čas jako by se jí vůbec netýkal. Měla pár vrásek kolem úst, ale to bylo tím, jak se neustále usmívala. Nikdo by jí její věk netipoval, jak dobře vypadala. Ema doufala, že to snad zdědila po ní a jednou bude vypadat taky tak dobře. Bude mít neustále tolik síly a energie a trpělivosti. Když žila tolik let s otcem, musela se opravdu hodně obrnit trpělivostí.